

— გრადუბულ სიპინფილუზვილო, რამდენი
წლის ხართ?
— თქვენ რამდენს მომცემთ, კაბივცემულ მოსა-
მართლევ?

№ 3 (1397) თებერვალი 1973

• **საქსუ** **ე**

გამოცემის 50-ე წელი ფასი 20 კპ.

ნ.ბ. გ. ფირსულაშვილი

— რაშია საქმე?! რატომ ადგით ამ ხალხს უღელს?!
— რამდენჯერაც გავაგდეთ სამუშაოდან, იმდენჯერ მოახერხებს კვლავ შემოდ-
რომა და ექნება ამან გვიშველოს!

ძალიან,
ძალიან,
ძალიან

აბაყი მაბაყაბი

ჰეროიკული პოემა

თუმცა ბევრი არაფერი
არ ეყარა გოგრაში,
ძველ „მოსკვირში“ ისე იჯდა,
როგორც ახალ „ვოლგაში“.
მალე „ვოლგაც“ შეიძინა,
კოსტა და კომფორტული,
და მოირგო ტანზე, როგორც
ოდნავ ვიწრო კოსტუმი.
ბოლოს ძილი დაეფულა
დამძიმებულ წამწამებს,
მთაწმინდაზე ცხოვრობდა და
დიდუბეში დაკრძალეს.

ვახტანგ ჯავახიძე

ჩემს სასლთან თუნუქის პილია...

თბილისში, ვაჟა-ფშაველას პროსპექტზე, ზუსტად იქ, სადაც დიდი მგოსნის მოწოდებით უნდა აღიმართოს, ერთ ლამაზ მალაზიას „საფუნთუშე“ აწერია მსხვილი ასოებით.

და რაკი ეს წარწერა ნაწილობრივად კი ვერ განმარტავს ამ მალაზიის მთელ შინაარსს, მინდა, მკითხველს დავეხმარო და ზოგიერთ რამეში გარკვევის საშუალება მივცე:

მალაზია ათი წელიწადია იხსნება, იხსნება და იხსნება. ხან ზომა-წონის შემოწმებელი, ორგანიზაცია იკავებს მის ფართობს, ზოგჯერ ჭორი გაგარდება ხოლმე: უსინათლოთა საზოგადოებას მი-აქვსო, ხან ისევ საფუნთუშედ აცხადებენ, გამგესაც უნიშნავენ და დადგენილებაც კი გამოაქვთ — აქ უსათუოდ, საფუნთუშე უნდა იყოს და მაგან და მაგან დრომდე უნდა გაიხსნასო. მაგრამ ობლის ბედისა არ იყოს, მისი კვერი გვიან ცხვება...

ცხვება კი? ვნახოთ, აბა!

ორიოდე წლის წინათ, ამ მალაზიის უკან, როგორც იყო, აღმართეს ფართო დიამეტრის თუნუქის მილი, მთელი რვა სართულის სიმაღლეზე ატყორცნეს მოთუთიებული ლამაზი მილი. ამ მილის დანიშნულება ვენტილაცია გახლდათ, მცხოვრებლები არ უნდა შეეწუხებინა ნამცხვრის სუნს. აქედან გამომდინარე, რომ მალაზიის ფართობზე საკონდიტრო წარმოება იხსნებოდა. მოვიდა და მოვიდა სხვადასხვა მოწყობილობა, დამონტაჟდა, დაიდგა, დაეგეგმებოდა. შეიღება, გამშვნიერდა და, ერთ ბედნიერ დღეს, მალაზიის ტერიტორიაზე, პურთან ერთად, გამოჩნდა ტორტი, კექსი, ნაპოლეონი, შუ, „პონჩიკი“, სხვა „ჩიკი“ და, რა გინდა სულო და გულო!

ბიჭოს, ეს რა ამბავია, „თბილპურვაჭრობას“ ამის უფლება ვინ მისცაო?! მოვიდნენ და საცხო-საწვავ-საშრობ-სატკბილომელ მანქანებს პლომბი დაადეს. ამან რომ ამდენი ნამცხვარი გაყიდოს, საკონდიტრო ფაბრიკამ რაღა აკეთოსო?!

შეიქნა ბრძოლა, სირბილი, განცხადებების წერა, გარკვევა, გამორკვევა და, ბოლოს, ამ მალაზია-ფაბრიკის მუშაკებს საჭაპურის გამოცხობადა შეჩნათ ხელში. კი მაგრამ, საჭაპურს ამდენი დანადგარი რად უნდა? დემონტაჟი? გაუქმება? ფული? წყალში გადაყრილი ამდენი ფული? თბილპურვაჭრობას თბილპურვაჭრობა იმიტომ ჰქვია, რომ თბილი პური გაყიდოს, ვის მოუვიდა თავში გაკონდიტრების ფანტაზია?

რაკი ფანტაზიამ სიტყვა „ფანტაზია“ მოიტანა, ურიგო არ იქნება, თუ თბილხილბოსტანვაჭრობაში წარმოშობილ ფანტაზიასაც გავიცნობთ.

აქვე, საფუნთუშესგან ასიოდე მეტრის დაცილებით, დიდი ხანია, რაც ხილბოსტნის მალაზია გაიხსნა. მალაზიას ისეთი სიგრძე და სიგანე ჰქონდა, ხანჯთან ერთად ავტომობილების გასაყიდი ადგილიც ღარჩებოდა. თბილხილბოსტანვაჭრობის სამმართველომ, ადგილი რომ არ დაეკარგა, მალაზიის ფართობი შუაზე გაყო. ერთ მხარეს № 51 მალაზია მოათავსა, მეორე ნახევარში კი კაფეს გახსნა გადაწყვიტა. კაფე და რა კაფე! საკუთარი პროდუქტებით გაკეთებული კერძები უნდა მიერთმიათ მომხმარებლისათვის! ხედავთ, სანამდე მიდის ფანტაზია? ბოსტანვაჭრობის მალაზიაში ჯერ არ ყოფილა შემთხვევა, კერძის დასამზადებელი მწვანის მთელი კომპლექტი რომ ერთად გაყიდულიყოს ერთ მალაზიაში. ავლაბარში რომ ქინძს იშოვი, ოხრაბუში საბურთალოზე უნდა ეძებო, სარფუსში რომ ქონდარი იყიდება, კამა იმ დროს ჩუღურეთში უნდა იგულო. აქ კი, ამ კაფეში, ყველაფრის ერთად თავმოყრას აპირებდნენ! დატრიალდა ფანტაზია, დაუძახა მხატვრებს, მხატვრებს და რა მხატვრებს! ასი ათასამდე მანეთმა ისეთი ფორმა მოუნახა მალაზიის თავისუფალ ფართობს, შეხვალთ და გამოსვლა აღარ მოგიწოდებათ!...

მაგრამ სად კაფე და სად ხილბოსტანო, უთხრეს; თქვენი საქმე ვერ გაგიკეთებიათ და თავს მესაშეობაზე სდებთო? ოხრად დარჩა ძვირფასი გაფორმება, ახალდამონტაჟებული სამზარეულო, ძვირად დამჯდარი სკამ-მაგიდები და ცეცხლის ფასად მოპირკეთებული სათავისის კედლები...

ძვირფას მხატვრობაზე მიყრილი ვაშლის ყუთები ანგრევს კედლებს, აჩანაგებს მხატვრის ხელით სიყვარულით გაკეთებულ თვალწარმტაც სიკეთეს, იმსხვრევა ძვირფასჩუქურთმებრიანი სკამები, მაგიდები და ყველაფერ ამას ახლა ხილბოსტანვაჭრობის № 88 მალაზია ჰქვია. ერთი კედლით გატყეპულ ორ ერთნაირ მალაზიას ორი გამგე ჰყავს, თანამშრომლების ორმაგი რაოდენობა გააჩნია და ერთ-მაც კონსერვები აწყვია მუდმივად, მეორეშიც.

რატომ, ამხანაგებო, რის გამო? ბოსტანვაჭრობას თუ კაფეს გახსნის უფლება არა აქვს, რას აკეთებს კაფეების ტრესტი? თბილპურვაჭრობა თუ ნამცხვარს ვერ გამოაცხობს, იქვე არ არის საკონდიტრო ტრესტი? ფული ხომ ჩვევია, სახელმწიფოსია, ხალხისა? ნუთუ ვერ უნდა მოეუაროთ ამ უბრალო საქმეს, რომ ორასი ათასამდე სახელმწიფო მანეთი წყალმა არ წაიღოს.

გ. ივანიშვილი

ნახ. მ. აბაშიძისა

— კიდეც ერთ ზამთარს მოგვიწევს, ალბათ, ტყის მცველუბა ყოფნა!

ლიანოზი

ანუ

ჩამ ნაუხდინა ჭამის მადე პარამიკს

მოტყდა და მოეშვა ძველი დარდიმანდი! —
შეხედეთ ვარლამიკს, —
უწინდელს არ ჰგავს!..
ნეტა, რა აღელვებს?
ნეტა, რა აღარდებს? —
რაღაცა... ამ ბოლოს...
თავს ვერ გრძნობს კარგად!..
რა იყო, ვარლამიკ? —
წნევა ხომ არა გაქვს?!
რატომ უმატე თვალების პარპალს?!
— შეუძლოდ გახდათ, —
ხმა დადის ქალაქად,
ვერც ჭამს და ვერც სვამსო! —
მართლა?!

ეგებ — დაიღალე?!
ეგებ — გადაძეხი?!
ეგებ — გადათვერი?!
ეგებ — გადა... გადა...
აღარც ძველებურად
ჭამის მადეზე ხარ, —
მერე — რა მჭამელი!
მერე — რა მხარჯველი!
ყაუპ, — რა მსმელი და
ყაუპ, — რა თამადა!..
რამ წაგახდინა ასე, ვარლამიკ?! —
ხენეში,
ოხრავ,
გენეში,
იველ იერს ჰკარგავ!
დიეტა! დიეტა! — სხვა გზა არ არის! —
რაღაცა... შენი საქმე... ვერ არი კარგად!..
ხომ არ...
ხომ არ...
ხომ არ...
ხომ არ გადასუქდი?!
ეჰ, ხალხი ადრევე გატყობდა:
მეტე მოგდიოდა,
ვედარც კი სუნთქავდი, —
თუმცა... ამ ბოლოს... მოტყდი, რატომღაც!..
რად შეშინებულხარ?!
სულ წახდი, ყაზახო, ვედარ გცნობ!..
რა მოგივიდა?!
დიაგნოზს დაგისვამენ და... მოგივლიან, —
ისე ვინ დაგტოვებს, შე კაცო!

გ. მკურნალი

გასული წლის ბოლოს რედაქციაში საჩივარი შემოვიდა. მას ექვსი კაცი აწერდა ხელს. გვერდნენ მცხეთის რაიონის სოფელ წინამძღვრიანთკარიდან.

განსაკუთრებული ყურადღება მიიბჟრო საჩივრის ერთმა „მარტივმა“ წინადადებად, რომელიც, თავისი შინაარსით, ძალზე რთულ წინადადებად ვცანით და ამ წერილის სათაურად გამოვიტანეთ...

გადავწყვიტეთ, ადგილზე შეგვემოწმებინა საჩივარი. რამდენიმე წუთით მცხეთაში შევჩერდით, მერე სოფელ გაღავანს მივადექით. რატომ სოფელ გაღავანს? იმიტომ, რომ საჩივრის ავტორები წინამძღვრიანთკარში ცხოვრობენ, მაგრამ გაღავანის ექსპერიმენტულ-საცდელ მეურნეობაში მუშაობენ. მუშაობით კი მუშაობენ, მაგრამ... მუქითა! „როგორ თუ მუქითა?!“ — იკითხავთ, ალბათ. აი, ისე, ჩვეულებრივად, ანაზღაურების გარეშე!

მისვლისთანავე გაღავანის ყველა კარი გაიღო, და, ბოლოს, — მცხეთის რაიონის სოფელ გაღავანის ექსპერიმენტულ-საცდელი მეურნეობის დირექტორის კაბინეტის კარიც... (დირექტორი ახალდანიშნული გახლავთ) საჩივრის ავტორები სამუშაოზე აღმოჩნდნენ, მალე მოვიდნენ... ჰოდა, ჩვენც საქმესთან ახლოს მივიდეთ:

გაღავანის ექსპერიმენტულ-საცდელი მეურნეობის ყოფილმა დირექტორმა (ამჟამად წილკნის ექსპერიმენტულ-საცდელი მეურნეობის დირექტორი) სერგო თოხვაძემ გასული წლის აგვისტოში, ხელოსანთა ბრიგადას დაავალა ბოსლების კაპიტალური რემონტი, როგორც ბრიგადის წევრები აცხადებენ. კაპიტალური რემონტი დამთავრდა 10 ნოემბერს. სამი თვის განმავლობაში ხელოსნებს სამუშაოს შესრულებისთვის ანაზღაურება არ მიუღიათ. უფრო მეტიც, მეურნეობის დირექციამ და ბუღალტერიამ „ხელფასის მაძიებლები“ სოფლის მეურნეობის სამინისტროს სამშენებლო-სარემონტო კანტორაში გა-

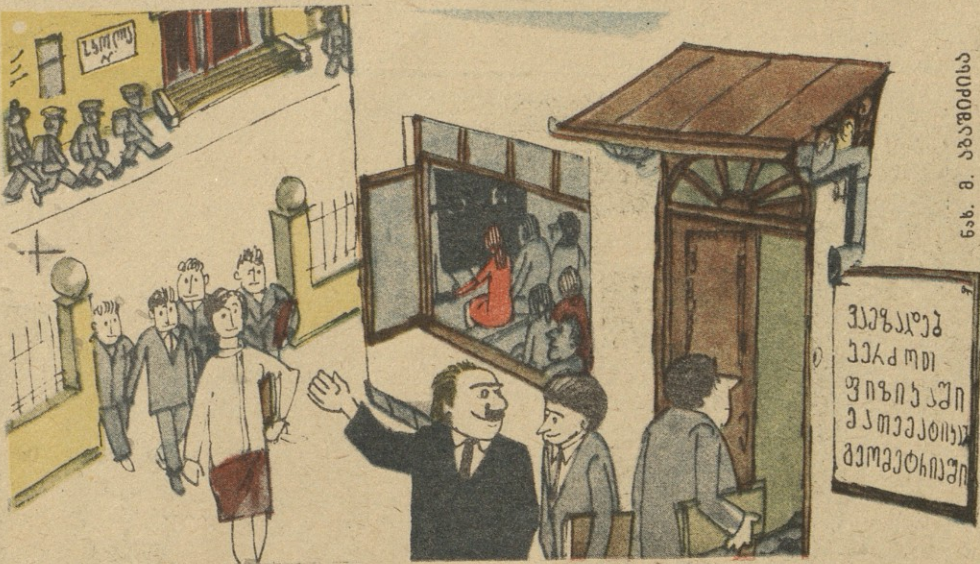
აგზავნეს, კანტორამ კი ისევ მეურნეობაში გამოაგზავნა და ა. შ.

საინტერესოა, რას ფიქრობდა მეურნეობის მთავარი ბუღალტერი დავით აგახანოვი? ეკუთვნოდა თუ არა დროულად ანაზღაურება ხელოსნებს, რომლებმაც პატიოსნად შეასრულეს გარკვეული სამუშაო? როგორც ახალმა დირექტორმა და ამავე მეურნეობის ზოოტექნიკოსმა დიმიტრი ამირხანაშვილმა განაცხადეს, გამოუმუშავებელი თანხის გაუცემლობის ძირითადი მიზეზი ის არის, რომ მეურნეობას არა ჰყავს... მშენებელი ინჟინერი და არა აქვს სამშენებლო სამუშაოთა ანაზღაურების ნიხრი. შეიძლება ამის განმცხადებლებმა ისიც არ იციან, რომ ჩვენი რესპუბლიკის ბევრი ინჟინერი მსოფლიოს მრავალ ქვეყანაშია წარგზავნილი სამუშაოდ. რაც შეეხება ნიხრს, ეს მართლაც ძალიან „ჩამაფიქრებელი“ და „სერიოზული“ საკითხია! ჩვენის აზრით, ამის აღიარებაც კი სამარცხვინოა, არამც თუ ამ სამარცხვინო საქციელის საპატიო მიზეზად დასახელება.

ოქტომბრის თვეში სოფელ გაღავანის მოღრუბლული ცა გაიხსნა და „ხელფასის მაძიებელი“ ხელოსნებს მოეცლინათ რუსლანი (პუშკინის პოემის უკვდავი რაინდი, დევგმირი რუსლანი არ გეგონოთ!) სამას ორმოცდაათი მანეთით ხელში... არც უწყისი, არც მთავარი ბუღალტერი, არც მოანგარიშე, არც დირექცია და, რაც მთავარია: „ნურც იკითხავთ, საიდან, მხოლოდ ფული მიიღეთო!“ მოულოდნელმა სიხარულმა დაბნევა იცის, მაგრამ ხელოსნები არ დაიბნენ, ფულის აღება სიხარულში ცულის მომასწავებელიაო, გაიფიქრეს და უარი განაცხადეს. სასწაულმოქმედ დევგმირად მოვლენილმა რუსლან ჩოხელმა უარი იუკადრისა, გაგულისებულმა ფული ჯიბეში ჩაიღო, თვალეზა დააბრიალა და ხელოსნებს მიამძახა: „არ აიღებთ და ესეც ჩვენ დაგვარჩება!“

და ასე: კვლავ მოიღრუბლა სოფელ გაღავანის ცა და ისევ დაიწყო „ხელფასის მაძიებელთა“ მარტილობანი.

შანი სიხარულიძე

ნახ. მ. აბაშიძისა

— თუ კაცი ვყოფილვარ, იმ სკოლას დავემტინებ და მის გასწავლებლებს მშობრებს დავტოვებ!

ქორეპრების გულების ნგრევა საქართველო გარეში.

ოპიტიანტი და აპიტურიანტი

აპიტურიანტი მიტუშა, რაიონიდან მოსულმა, რესტორნის კარი შედო, საქმელის ჰამა რომ სურდა. იმის წინ გაჩნდა ბაგრატი — მიმტანი, ხარბი ფულისა, ტყავის გაძრობის ოსტატი და ამომხდელი სულისა. ნომრებით ჩამოუთვალა: „თეთრა“, „ტვიში“ და „კახური“, კონიაი და „ზუბროვკა“, „საფერავი“ „კარდანახული“.

მაგრამ გაშეშდა ბაგრატი, ვერ აისრულა წადილი, გულს ეკალივით დაესო უაღკომლო სადილი. შემოუძახა: „შე ბრიყვო, აქ ვანა სვამენ წყალსო, ამხელა კაცი რად არღვევ კანონს და სამართალსო?!“ მიტუშამ ზრდილობიანად საჩივრის წიგნი მოსთხოვა, ბაგრატი ისე გაკვირდა, თითქოს ზაფხულში მოთოვა. „რად გიყვარს ინტრიგანობა, რას წავიგდია ენაო, შარშანწინდელიც კი მახსოვს შენგან ბრიყვული წყენაო!“ „პირველად ვარ თბილისში, შარშანწინ როგორ მნახეო?“ „მამ, ძმა ყოფილა ის შენი, მიტომ მიგიგავს სახეო!“ „არც ძმა მყავს, ჩემო ბატონო, ტყვილა რაღა მღებ ბრალსო?“ „ის შენაირი ხომ იყო, შენსავით სვამდა წყალსო?“ და: „შენისთანა კლიენტი რად უნდა რესტორანსაო!“ თქვა ეს ბაგრატამ, მიტუშა გააგდო „სარტალ-მარტალით“. „დიდ კაცთან“ „პატარა კაცსა“ როდის გასვლია მართალი?

გივლა ბახტაძე

ძმამ ნიანგო!

ვაგაპოზ ჩემი ქობულეთით, ერთ-ერთი უმშვენიერესი შავიზღვისპირა კურორტით, მაგრამ გულს მიკლავს ზოგიერთი ნაკლოვანებები: თუ უმთვარო ღამეა, შეიდი საათის შემდეგ, გარეთ ვერ გამოხვალ, იმიტომ, რომ ქუჩები გაუთათებელია, რაც მთავარია, კეთილმოუწყობელიცაა და შეიძლება კაცი დაშავდეს.

შაბათ-კვირას კი აქაურ აბანოში წასვლას არ გირჩევ, რადგან, გარდა სიბინძურისა, ისეთი უწყესრიგობაა, ზუთი საათი მაინც უნდა გადაყარო წყალში (ურიგოდ გაშვება აქ წესადაა მიღებული). ასე, რომ, თუ ქობულეთში ჩამოსვლას დააპირებ, ისევ ზაფხულში ჩამობრძანდი — დღეც დიდია და ღამეც მთვარიანი, ხოლო შავი ზღვა — უზარმაზარი საერთო აბანო.

ვიწმე მოზულეთელი

ქვირფასო ნიანგო!

ზესტაფონელი ვარ მე და აქაურ გაჭირვებას მოგახსენებთ: წლების განმავლობაში კალოშები არ იშოვება, სამაგიეროდ წვიმა და ტალახი თავზე საყრელად გვაქვს. ამბობენ, კალოშების ფაბრიკა „პაკრიშების“ ქარხანად გადაკეთესო! იცოცხლე, კაი ამბავია მისთვის, ვისაც მანქანა აქვს, მაგრამ ჩვენში კიდევ მოიძევთ აქა-იქ ხალხს, ვისაც არა აქვს მანქანა და გვიჭირს ერთობ.

შენ რომ არა გაქვს კალოშები და ვერ გამოგვიგზავნი, კი ვიცით, მაგრამ იქნებ მიგვასწავლო მაინც და დიდი მადლობლები დაგრჩებით!

უბალოზო იმედაძე

საუზარალო ნიანგო!

მეგობო ხანდაპი კასპის რაიონის ის სოფელია, საიდანაც ხალხი ყოველდღიურად დადის თბილისში სამუშაოდ. თავისთავად დადგა დღის წესრიგში ბაქნის აგება. მართლაც ამიერკავკასიის რკინიგზის ზელმძღვანელობამ ექვსი წლის წინათ დაიწყო ბაქნის მშენებლობა და, აი, როგორც იქნა, ერთი ოთახი აამუშავეს, ზევიდან ბეტონის სახურავი გაუკეთეს. შემდეგ მშენებლებმა დაიბანეს ხელი, გაიხადეს სამუშაო ტანსაცმელი და არც კი გამოგვემშვიდობნენ, ისე წავიდნენ.

ღარჩა ერთი ოთახი — უფანჯრებოდ და უკარებოდ, ყინვისა და ცივი ქარის საცირკულაციოდ.

ნიანგო, იქნებ შენ მიაწვდინო ხმა, სადაც ჯერ არს!

ხანდაპელი

პატივცემულო ნიანგო!

მეგობო ბაზარი და მათ შორის სოფლისა, სხვადასხვა სოფლების წარმომადგენლებითაა სავსე. ტრანსპორტია ჩვენი გზა და ხიდი, ავტობუსით მოვდივართ ბაზრამდე და ავტობუსით მივდივართ სოფლამდე. მაგრამ ვაი ასეთ მისვლა-მოსვლას!

ღარია თუ ავტობუსი, ავტობუსის გაჩერებასთან ფეხზე უნდა იდგე და ღია ცის ქვეშ საათობით ელოდო ავტობუსის მოსვლას, განსაკუთრებით კი № 36 ავტობუსისა, რომელიც სოხუმს სოფ. ოდიშთან აკავშირებს.

რამდენიმე ხნის წინათ აქ ხის სკამი იდგა და მუხლებს პატარა შეღავათს ვაძლევდით, ახლა, ეს ერთი წელია, სკამი გაქრა და არავის ენაღვლება ზეზეურად მომლოდინე ხალხის ბედი.

გვიშველე რამე: ან ავტობუსის მიმოსვლა გააუმჯობესონ, ან უბრალო ხის სკამი მაინც დაგვიდგან; თუ ესეცა-ლიან გაჭირდა, მაშინ ასეთი წინადადება შემოგვაქვს: გამოაკალონ სკამი იმას, ვისაც ეს საქმე ეხება და დადგან ბაზართან, სადაც ავტობუსის გაჩერება!

ფეხვედგომარა

ნახ. დ. ზარაფიშვილისა

— წიქარა, არ თქვა, ავად ვარო, თორემ, ხომ იცო, ჩემი ვებამიმი იურისტი და პირდაპირ ხორცოშობინაში გვიკრავს თავს.

აპოლონის გავრცელებითა სიძლიან

ՄԱՅՈՒՆՈՒԹՅՈՒՆ „ՆՈՆԱՅՈՒՆ“.

[illegible]

Канцелярия
020211

დუხასრიათება

— ოო, დიანოზს გაუმარჯოს! შენც მიდიხარ, ბოჭო, საზღვარგარეთი.
მომეცი აქ შენი დახასიათება! — მხიარულად მიეგება უფროს
დიანოზს და თვალისდახამამებაში ხელომწერილი უკან დაუბრუნა..

„ქი გ უ ლო“,
დღეის დღიდან შენს ძმად უნდა
მიგულო!
„ვო ლ გ ე ბ ი“ ხომ სიზმრად გვექცა,
„გვევასება“ „მას კ ე ნ ი რ ე ბ ი ც“,
ხოლო „ზ ა ჰ ო ს“ ვინც იტაცებს,
ჩვენ დავარქვით მათ სკვინჩები.
სამართალიც ამ ანდაზით
ცდილობს, სასჯელს აგვაცილოს:
„ნემსის ქურდი ქურდი არი,
აქლემისა — ვაჟაკიო“.
ფრინდი, ფრინდი, მშვენიერო
„მას კ ე ნ ი რ ო“.

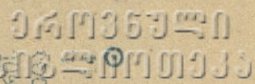
„ვოლგავ“,
შენს დამკარგავს გული შეუღონდა!
კიდევ კარგი, გარაჟებში
არ გგვიღება ბოროტადი,
დანარჩენი „სეკრეტები“
ჩვენთვის ორჯერ თრი არი.
მაშ, ვიქროლოთ, ძმაკაცებო,
უსაფრთხოა განცდა ჩვენი,
რადგან ჩვენთვის არ არსებობს
არც კანონი, არც სასჯელი!
ფრინდი, ფრინდი, პაწაწინა
„ზაპო“,

უწყლობა ხომ არ გავუხეხს,
„სლაბო?!“
რას გვიქვიათ რიგში დგომა,
რას გვიქვიათ სამსახური?
ჩვენ ისედაც გვისრუდდება,
რაც გვგმა გვაქვს დასახული!

სიხრულა

புதிதாயிற்று

[illegible]

გენერალ-ლეიტენანტი
გენერალ-ლეიტენანტი

7
1973

ნახ. პ. ლომიძისა

73-95

ეროვნული
ბიბლიოთეკა

გირვანქა სტერლინგის კურსი კვლავ
დაბლა იწევს.
გაზეთებიდან.

